

С Т А Н О В И Щ Е

на проф. д-р Борис Владимиров Велчев, преподавател в Софийския университет „Св. Климент Охридски”, за дисертационния труд на Светла Иванова Янкулова, докторант в Софийския университет, на тема „Прокурорът в административния процес” /за получаване на образователната и научна степен „доктор“ по специалност „Наказателно право” от професионално направление 3.6. „Право”/

Светла Иванова Янкулова е родена на 10.11.1976 г. в гр. Велинград. Завършва Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски” през 2000 г. През февруари 2003 г. започва работата си като асистент по административно право и процес в катедра „Административноправни науки” на ЮФ на СУ „Св. Климент Охридски”. На 27.05.2014 г. е зачислена като докторант на самостоятелна подготовка в същата катедра.

От януари до декември 2001 г. е съдебен кандидат при Софийски градски съд. От септември 2001 г. до януари 2003 г. е парламентарен секретар на Министерството на вътрешните работи. От февруари 2003 г. е съветник в „Дирекция законодателна дейност” на Народното събрание.

Представеният дисертационен труд е от 219 страници и в структурно отношение се състои от увод, три глави и заключение. Първата глава е посветена на устройството и функциите на прокуратурата в Република България. Втората глава разглежда въпросите на отношенията между прокуратурата и органите на изпълнителната власт. В нея е направен анализ на понятието за прокурорски надзор. Третата глава разглежда участието на прокурора в административните производства, в които

оспорването се развива на основата на общата клауза. В заключението са обособени основните изводи на авторката и предложенията ѝ *de lege ferenda*.

Трудът е написан на отличен правен език. Стилът на авторката е позволил научните ѝ позиции да бъдат открити и убедително защитени. Това е извършено на основата на задълбочен анализ и отлично познаване на литературата. Структурата на дисертационния труд е добре обоснована. Трудът е напълно балансиран откъм съдържание, като част от проблематиката основателно е останала извън дисертационния труд. Всеки друг опит за разширяването на труда извън производствата, в които оспорването се развива на основата на общата клауза би довел до диспропорционалност на съдържанието. Същото важи и за евентуалния опит да се разгледат в дисертацията въпросите на надзора на прокуратурата по чл. 127, т. 4 от Конституцията /с. 79/. Правилното определяне на предмета на изследване е довел до убедително открояване на научните изводи и предпазване от това, трудът да бъде претоварен откъм съдържание.

Всички правни изводи на авторката и направените в заключението предложения *de lege ferenda* са убедителни и представляват принос в науката. Дори само прецизно и убедително изградените позиции на колежата Янкулова за ненужността на идеята за „общ надзор” /с. 208/ и необходимостта от доказването на интерес от страна на прокурора /с. 165, с. 208/ биха били достатъчни, за да обосноват приносния характер на дисертационния труд.

Напълно споделям извода на колежата Янкулова, че компетентността се определя от функциите, възложени на съответния орган, а правомощията се предоставят за реализиране на функциите /с.44/. Аргументирано е защитено виждането, че прокуратурата не упражнява

общ надзор за законност, а особена надзорна функция, съобразно принципа за разделение на властите /с. 89/. Същото важи за извода, че прокурорът е страна в административния процес, която защитава държавния и обществен интерес /с. 135/, както и за извода, че ако в първоинстанционното производство не е участвал прокурор или е изпуснал срока за оспорване, право да подаде касационен протест има главният прокурор или заместникът му при ВАП /с.142/. Изясняването на съдържанието на понятието „надзор”, относимо към прокуратурата, както и разграниченията в съдържанието на съдебния и прокурорския надзор също са съществени приноси в дисертацията. Заслужава да бъде отбелязано систематизирането на производствата, които могат да бъдат инициирани или в които участието на прокурора е задължително или възможно /с. 116-118/.

Правилно е и изразеното в заключението разбиране, че разпоредбата на чл. 145 ЗСВ по същество разширява правомощията на прокуратурата извън конституционните основания на чл. 127 КРБ /с.207/.

Що се отнася да критичните забележки, те не само са незначителен брой, но и не могат да променят изключително високата ми оценка за представения труд. Той напълно отговаря изискванията на закона за присъждане на образователната и научна степен „доктор”. Отчитам, че естеството на разглеждания научен проблем не предполага обширни анализи на чужди законодателства, но все пак бих препоръчал на авторката преди издаването на труда да положи усилия за по-убедително сравнителноправно изследване. Не бих могъл да приема предложението на колегата Янкулова за необходимостта да се създадат отделни административни прокуратури по страната /с. 17, с. 143 и с. 208/. Разбирането, че структурата на прокуратурата трябва да съответства на тази на съдилищата има своето конституционно основание, но то може да

се постигне и без да бъде прилагано буквално. Създаването на административни отдели при окръжните прокуратури според мен изпълнява това изискване. Другото би породило излишно напрежение в съдебната власт и ненужно би увеличило разходите, свързани с дейността ѝ. Не искам да пропусна и известни понятийни разминавания. На някои места дисертационният труд остава впечатлението, че надзорът на прокуратурата върху изпълнителната власт може да навлезе и в политическите ѝ измерения /заглавието на параграф първи на Глава втора, с. 105/. На други места авторката правилно посочва, че надзорът е на върху изпълнителната власт въобще, а върху нейните органи /с. 65/.

Това е настоящата препоръка, която правя към научното жури – да дадем на колегата Светла Янкулова образователната и научна степен „доктор по право”.

проф. д-р Борис Велчев